

Boek 6.

De blauwe Ridder.

+ De belastingopstand +

Hoofdstuk 1 – De Dorre Velden.

De zomer had maandenlang geen regen gebracht.

Waar normaal groene velden vol wuivend graan lagen, strekte zich nu een dor en stoffig landschap uit zover het oog reikte. De aarde was hard geworden en zat vol diepe scheuren. Veel beekjes waren opgedroogd en zelfs de dieren hadden moeite om voldoende water te vinden.

In het dorp Eikenbroek stonden de boeren zwijgend langs hun akkers.

Ze hoefden niet meer te kijken om te weten wat ze zouden zien.

De oogst was verloren.

Boer Willem bukte zich en pakte een verdroogde graanstengel op. Het gewas brak onmiddellijk tussen zijn vingers.

"Dit gaat de winter niet halen," mompelde hij somber.

Naast hem stond zijn dochter Anna, die bezorgd naar de lege velden keek.

"Hebben we nog genoeg voedsel voor de winter?" vroeg ze zacht.

Willem aarzelde voordat hij antwoord gaf.

"Als we heel zuinig zijn misschien."

Maar diep vanbinnen wist hij dat zelfs dat onzeker was.

Overal in het dorp voerden gezinnen dezelfde gesprekken. De voorraadschuren waren halfleeg en veel boeren hadden hun laatste gezonde dieren al verkocht om voedsel te kunnen kopen. Niemand wist hoelang de droogte nog zou duren.

Alsof de situatie nog niet moeilijk genoeg was, verscheen diezelfde middag een groep ruiters op het dorpsplein.

Vooropreed de rentmeester van kasteelheer Rudolf.

De man droeg een dure mantel en keek nauwelijks naar de mensen om hem heen.

Toen hij afsteeg, verzamelde zich al snel een menigte.

Iedereen voelde dat dit geen goed nieuws kon betekenen.

De rentmeester rolde een perkament uit en begon luid voor te lezen.

"Op bevel van kasteelheer Rudolf dient iedere boer binnen veertien dagen zijn volledige belasting af te dragen."

Een geschokte stilte volgde.

Mensen keken elkaar ongelovig aan.

"Dat kan niet waar zijn," fluisterde iemand.

Een oudere boerin stapte naar voren.

"Onze oogst is mislukt," zei ze. "We hebben nauwelijks genoeg voedsel om onze kinderen te voeden."

De rentmeester haalde onverschillig zijn schouders op.

"Dat verandert niets aan de belastingplicht."

Boos gemompel klonk door de menigte.

De spanning op het plein werd steeds groter.

Voor het eerst sinds vele jaren begonnen sommige boeren zich openlijk af te vragen of zij deze onrechtvaardigheid nog langer moesten accepteren.

En terwijl de zon langzaam achter de verdroogde velden verdween, werd ergens diep in het dorp het eerste zaadje van de opstand geplant.

Hoofdstuk 2 – De Harde Belasting.

De dagen na het bezoek van de rentmeester verliepen zwaar. Overal in Eikenbroek hing een sfeer van onrust en onzekerheid. De boeren probeerden hun dagelijkse werk voort te zetten, maar het was moeilijk om hoopvol te blijven wanneer de akkers er steeds slechter uitzagen en de voorraadschuren met de dag leger werden.

Boer Willem stond vroeg in de ochtend in zijn schuur en telde opnieuw de zakken graan die hem nog restten. Het duurde niet lang voordat hij klaar was.

Er waren er nog maar vier.

Vier zakken om zijn gezin de hele winter door te helpen.

Vier zakken die bovendien gedeeltelijk moesten worden gebruikt als zaaigoed voor het volgende voorjaar.

Zijn vrouw Martha keek bezorgd toe.

"Als we de belasting betalen, houden we bijna niets meer over," zei ze zacht.

Willem knikte somber.

Dat wist hij maar al te goed.

Diezelfde ochtend verscheen opnieuw een groep ruiters in het dorp. Ditmaal kwamen zij niet om een boodschap te brengen, maar om de eerste belastinggelden en voorraden te verzamelen.

Voorop reed rentmeester Gerard.

Zijn dure mantel was brandschoon en zijn paard zag er beter gevoed uit dan veel mensen in het dorp. Terwijl hij over het plein reed, keek hij nauwelijks naar de boeren.

Voor hem waren het slechts cijfers op een belastinglijst.

"De betalingen beginnen vandaag," riep hij luid. "Wie niet betaalt, verliest zijn bezittingen."

Een golf van boos gemompel ging door de menigte.

Een jonge boer stapte naar voren.

"Waar moeten wij het vandaan halen?" vroeg hij. "Onze velden zijn verdroogd. Onze kinderen hebben honger."

Gerard keek hem koel aan.

"Dat is niet mijn probleem."

De woorden sloegen in als een blikseminslag.

Zelfs de wachters achter de rentmeester keken ongemakkelijk naar elkaar.

Toch ging Gerard onverstoorbaar verder.

Bij verschillende boerderijen werden zakken graan meegenomen. Een oude weduwe verloor haar laatste geit. Bij een ander gezin werd een kar in beslag genomen omdat zij niet voldoende konden betalen.

Met iedere maatregel groeide de woede.

Wat eerst alleen wanhoop was geweest, begon langzaam te veranderen in iets gevaarlijkers.

Mensen begonnen niet langer alleen over hun problemen te praten.

Ze begonnen te praten over verzet.

En terwijl de zon die avond bloedrood onderging boven de verdroogde velden, werden in meerdere schuren en boerderijen de eerste geheime bijeenkomsten gehouden.

De boeren waren nog niet in opstand gekomen.

Maar die dag waren ze er wel een grote stap dichterbij gekomen.